

PERIÒDICH SATIRICH,
HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS ÒNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

10 CÉNTIMS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

ENRICH SEPÚLVEDA.

Escriu ab tanta elegancia
y ab un tó tan delicat,
que sembla talment qu' escrigui
ab corbata blanca y frac.
Sas crònics madrilenyas
son uns ramells perfumats
que li han conquistat un públich
que l' estima en lo que val.

CRÓNICA.

¿Recordan la festivitats del Diumenje de Rams
de l' any de gracia 1887?

Tornava de Madrit D. Francisco de Paula, so-
lemne, majestuós, triuñfant, ab una maleta carre-
gada de projectes y un bagul-mundo atapahit de
facturas. Un aixám de admiradors va anarlo á re-
bre, aclamantlo, aplaudintlo, victorejantlo. Aquell
entussiasme desbordat, en un dia tan especial
com lo Diumenje de Rams, tenia visos d' entrada
del Salvador á Jerusalem.

D. Francisco prometia la mar de cosas.
Celebrar l' Exposició.

Empendre activament la reforma del casco an-
tich de la ciutat.

Formar grans museos ab los quadros que li ha-
via promés lo govern de Madrit.

Derribar un sens fi de fortificacions.

Y qué se jo quantas cosas més.

De tots aquells somnis galans, únicament lo
primer, ó siga 'l que 's refereix á l' Exposició,
está á punt de realisarse, y encara empenyantnos
l'ánima, y sense saber á punt fixo de ahont han
de sortir las missas.

Los demès serán objecte de altres viatjes suc-
cessius.

Perque ha passat ja á la categoria de costum
municipal la de efectuar á cada dos per tres un
viatjet á Madrit.

Que la resolució d' un expedient s' endarrereix;
que 'l ministre tarda á posar la firma al péu de
una real ordre; que 's pretén construhir un en-
tarugat sense subasta, ja se sab, cap á Madrit fal-
tan regidors.

Y un cop allá, cacerola al foch y ampollas á la
taula que la Pubilla paga.

La comissió presidida pèl jove tinent de Ar-

calde Sr. Lluch, no ha volgut ser menos que la presidida per D. Francisco. Va passar á Madrid per ultimar l' assumpto de la Loteria de la Exposició y comensá las sévas tareas ab un gran ápat á la prempsa, haventlas acabadas ab un espléndit pisolavis als presidents de las corporacions populars de la vila del Os.

De aquesta feta, aquella dita madrilenya de «pide más que un catalán», quedarà lleugerament modificada. En lo successiu ja no 's dirá «pide más» sinó «come más que un catalán».

Y sempre succeheix la mateixa.

S' acosta la Senmana Santa, l' época austera de penitencias y dejunis. A Madrid en tal temps no 's menjan més que sigrons ab salsa, en vista de lo qual las comissions tancan la maleta apresuradament, se 'n van á l' estació de Atocha, prenen bitllet y tornan.

Aixís va ferho l' any passat D. Francisco de Paula, y aixís ho han fet també aquest any los Srs. Lluch, Fuster y Muntadas.

Pero aquests senyors, avants de restituirse á Barcelona, han realisat un petit viatjet á la imperial Toledo.

¿Preguntan qué han anat á ferhi?

Ho ignoro.

Presumo que no haurán adquirit cap espasa, ni cap sabre.

Pero ara hi caich: tal vegada han anat á comprar unas quantas dotzenas de ganivets de taula, per ús del *Hôtel de ville*, cada día més Hotel y menos casa popular.

De totas maneres la comissió torna, tal com va tornar D. Francisco de Paula: carregada de projectes y de facturas.

Deixant apart las últimas que al s'au día 's veurán, entre 'ls projectes concedits se citan los següents:

Celebració de la Rifa de la Exposició, ab una petita rebaixa. En lloch de cinch series de bitllets, constará de quatre. Tal vegada afegint un nou dinar s' haurían alcansat las cinch series desitjadas.

Enderrocament del baluart del Rey. Aquest assumpto ha quedat pendent, y tal vegada serà objecte de una nova comissió y de un nou viatjet.

Reforma de Barcelona: alló mateix que l'any passat va portarho casi resolt D. Francisco de Paula. No ha quedat llest encare. De aquí á uns quants mesos podrán donarhi una nova empenta 'ls comissionats de torn.

Y ara ve la bona: la bona y la nova, que mereix capítul apart.

Se tracta de montar á Barcelona una fàbrica de tabaco.

La societat arrendataria no demana sinó una cosa: que se li cedeixi un local ahont instalarla.

Res. Figúrinse que 'm presentés y digués:—Jo, senyors, soch industrial y 'm proposo montar un establiment en lo qual donaré feyna á 500 ó á mil treballadors: no exigeixo més que una cosa; que l' Ajuntament me construixi l' edifici y me 'l regali. Ab aquestas condicions, conti Barcelona ab una nova fàbrica.

De segur que aquesta idea seria acullida ab riallas per tots los barcelonins. Tothom diria lo mateix:—Home, aquests miracles també 'ls sabem fer nosaltres.

Ara bé ¿quina diferencia hi ha entre un particular y una societat qu' explota 'l monopoli de

una industria? Jo no n' hi veig cap, absolutament cap.

Y á pesar de tot, may siga sinó pèl gust de poder colocar un' altra primera pedra, l' Ajuntament que presideix lo ciudadá benemérit serà capás de accedir á las proposicions de la Tabacalera. Actualment estém posats á gastar, y per un milió més ó menos, arribarém al Hospici de la mateixa manera.

¡Ah! Una idea: un cop construhida la fàbrica de tabaco, es de tot rigor que D. Jaume la beneheixi. Per mes que D. Jaume no fuma d' estanch.

Conversa cullida al vol:

—¿Ahont vas, Tuyetas, ab aquest ciri?

—Á portarlo al monument.

—¿A quin monument? ¿Al de Colón?

—Nó, filla, que de ciri allá ja n' hi ha un.

En efecte, com més s' aixeca aquella columna, més y més va prenent la forma de ciri.

Es llarga, es primatxada. .. inverossímil.

Un amich meu, molt ingenios, m' observava l' altre dia:

—Mírala bé ¿veritat que sembla una xamaneya de fàbrica?

—En efecte.

—Donchs jo faria una cosa.

—¿Tirarla á terra y tornarla á fer?

—Nó, de cap manera. Portaría l' estátua de Colón al monument aixecat en l' encreuament de la Rambla de Catalunya y la Granvia y traslalaria á n' en Güell á Atarassanas.

—No es mala idea.

—No perdis de vista que 'n Güell era fabricant... y per completar la ilusió...

—¿Qué més farías?

—Sustituiria las palmeras del Passeig de Colón per arbres de cotó.

Siga lo que 's vulga, lo monument á Colón, sinó un gran monument, va sortint una gran palmaria.

L' altre dia vaig somiar á D. Francisco ab camisa y estrenya-caps, ab lo monument als dits y la columna encesa á tall d' espelma.

Una senyora, que per las senyas devía ser Barcelona, li deya:

—¿Y per aixó hem gastat tants y tants mil duros? Vaja, D. Francisco, tórnisse'n al llit.

Vostés haurán sentit parlar moltíssim del home públich americá Hector F. Varela.

Precisament tinch avuy sobre la taula una fulla de gran tamanyo adornada ab lo seu retrato, y encabessada ab lo següent títul:

HOMENAJES EN CATALUÑA Á HECTOR F. VARELA. —*Fiestas, Banquetes y Veladas en San Baudilio de Llobregat.*

¿No es veritat qu' es trist que 'l geni de la oratoria tinga d' anarse'n á brillar precisament á San Boy de Llobregat?

Pero no para aquí la cosa. En la mateixa fulla hi figura un segon capítul titolat:

VELADA EN HONOR DE HECTOR F. VARELA.—*Un gran discurso y una gran ovación.—Detalles.*

En la impossibilitat de assistir á San Boy, vaig poder sentir al gran orador en los salons del Centre republicá históric, en la vetllada á que 's refereix la segona part de la fulla. Havía fet lo propósit de no dirne res; pero la publicació de la fulla, m' obliga fins á cert punt á desistirne.

Recordo que finalizada la vetllada, al sortir al carrer en companyia de un amich, crítich eminent, varem mirarnos fit a fit, y ans de preguntarnos qué 'ns havia semblat, varem esclafir la riatlla.

Després anàrem al *Eden-Concert* a sentir a la *divette Weil*, y l' amich a que 'm refereixo va dirme:

—Home ¿per qué no escrius un paralelo de la Weil y de 'n Varela? ¿Vols un títul? Titula'l *Una estrella y un bólido*.

Després varem parlar dels propòsits del orador americá, que jo 'ls creya reduhits a lo pueril vanitat de repetir per tot arreu lo mateix discurs previ l' anunci de que ell los discursos no 'ls estudia ni 'ls prepara. Pero l' amich, més perspicás, va observar-me:

—T' equivocas: tú veurás con d' aquest discurs que ara acabém de sentir, algun periòdich se 'n ocuparà, publicant las quartillas que se li envi-hin: tú veurás com semblará qu' en lo local del Centro ahont hi caben ab prou feynas doscentas personas, hi havia mils y mils de oyents; tú veurás com se fa una tirada apart de la ressenya del periòdich, destinada a inundar la República Argentina; y tú veurás finalment, com en la més próxima elecció de president de aquella República anirá en dansa la candidatura de Hector F. Varela, realsada per l' aura dels aplausos d' Europa, y especialment d' Espanya y més especialment encare de Catalunya.

Com la major part de aquest programa está en vías de realisació, dech fer constar que la tal ovariació va tenir efecte en una modestíssima vetllada.

Y no podia ser d' altra manera. Lo Sr. Varela es un orador de *clichés*. Duplo que pugui dir may res de nou. En lo discurs que vaig sentirli va estar divagant continuament. Molta fullaraca, molta figura retórica, molta pompositat y cap fondo. Me va fer l' efecte de certas llevors europeas que plantadas en los trópichs produheixen plantas de doble y triple tamanyo que aquí: pero qu' en cambi 'l fruits perden lo gust, quedant completament insípits.

L' oratoria de Varela es una mala parodia de l' oratoria de Castelar. No totas los metàforas que va vertint resultan de bon gust.

Recordo qu' en la vetllada fins va parlar de una *paloma que llevaba en el pico el iris*.... de no sé qué.

La fulla que m' obliga a emetre aquest petit judici sobre un dels homes que ha sigut objecte de bombos més descomunals, tan que 's procura que 'ls tals bombos ressonin a l' altra banda del Atlántich, va suscrita y autorisada per algunas firmas. entre las quals hi figura la de D. Eloy Perillan y Buxó, en la calitat de Director de LA BROMA.

Aixó 'm fá cavilar sobre si 'ls bombos tributats al personatge americá son *bromas ó veras*.

Si fossin lo últim, ja cal que D. Hector, si algun día arriba a calsarse la presidencia de la República Argentina, 's recordi de D. Eloy, y li confereixi quan menos lo ministeri de Gracia y Justicia ó de Cultos.

Siquiera perque durant la Quaresma, lo poble argentí no barreji, que pèl discurs que va pronunciar lo Sr. Perillán a San Bey, sabém qu' es un enemich acérrim de la promiscuació en lo menjar acatant ab severitat los mandatos de la Santa mare Iglesia.

P. DEL O.

IMPOTENCIA.

SONET.

Voler la inspiració y may obtenirla;
buscar una amistat sense trobarla;
desitjar la salut y no gosarla;
ansiar una alegría y may tenirla;
anhelar la fortuna y no adquirirla;
tenir una ilusió y abandonarla;
estimar a una hermosa y no alcansarla,
y al revés, a altre ayment veure oprimirla.

Desvetllat y nerviós al llit ficarse,
y sufrir *pesadillas* al dormirse;
comensar un negoci y arruinarse
y de penas y angustias sufregirse,
son motius suficientes per empiparse...
¿Y de aixó 'n diuhen viure? Aixó es morir-se.

P. TALLADAS.

UN CONQUISTADOR.

¡Veyám si avuy tindrè més sort que ahir vespre!
Hi ha días de mala lluna, que un hom per goig que fassi y bona lábia que tingui, no logra conquistar ni siquiera una mistayre...

En cambi n' hi ha d' altres, que sense sapiguer cóm, no m' s' sortiu de casa, peguéu llambregada y us trobéu immediatament un aixám de conquistas a la punta dels dits...

Me sembla que avuy será un día d' aquestos: me sento tot animat, plé de calor y de vida y fins crech que a la orella una veu secreta m' hi está dihent:

—¡Avuy será vespre d' aventuras, avuy!...—

¡Calla! ¿no ho deya? ¡Vés si aquesta mosseta no fa cara de deixarse conquistar!

¡Psssst...! ¡Psssst! Fa 'l pagés: seguimla: aquestas tan esquivas y desdenyosas son las que devegadas... ¡Oh! Y quin un jo per fer cas de semblants estratagemas! ¡Soch gall vell!

¡Dos quarts...! ¿de qué? De nou. Vaja, deu ser una modisteta y ara haurá plegat de treballar..... ¡Modisteta! La mèva especialitat; precisament es lo género que més m' agrada.

Y que aquesta no es malota, nò: una mica massa alta, per la edat que representa; pero ¡qué diable! en lo món, ja se sab, no hi ha res perfecte; ni las modistetas.

Lo mal es que ab aquestas camassas de gánguil, camina com un velocípedo... Si estés massa lluny, potser encara 'm faria patir de pit. Sòrt que 'm sembla que aviat arriará velas y comensará a escoltarme...

¡Nada! Iniciém l' atach: a veure quants punts calsa...

¡Malvinatje l' home! ¿que no hi veu? No sé perqué han de tenir aquest vici de quedarse plantats dalt de l' acera... ¡Vés qui rediable segueix donas ab aquestos embrassos per tot arreu! ¡Oh! Y sembla que ho fassin expressament: quan més depressa anéu, més entrebanchs trobéu pèl camí...

Tè, vet' aquí lo que hi guanyat ab tot aixó.... ¡qui sab hont deu ser la mèva conquista!... ¡Ah! Miratela... es allá baix, ara tomba. ¡Qué murria! Per mí, quan ha vist que aquell ximple m' entrebancava, ha escursat lo pas perque jo no la perdés de vista...

¡Vés si no hi dit que aixó es cosa feta! ¡Ala, a ella directament... arriba!

¡Gracias a Déu que torno a aconseguirla! No

sab lo sentiment que hauria tingut si la arribo á perdre...!

¿Qué diu? ¿que vosté se 'n hauria alegrat? No m' ho faré creure ni que m' ho jurés de jonolls aquí al mitj del carrer... ¡Ay... Pepeta...! Perque vosté per força ha de dirse Pepeta... ó Marieta... ó un nom pèl istil... ¡Ay, Pepeta, si sabía lo que jo..!

¡Animal de cotxero! ¡Si 'm descuido 'm tira la bestia á sobre!... Arri allá; si no sabéu menar caballs, mudéu d' ofici! M' hauria agradat que m' haguéssiu fet mal, no més per ensenyarvos de viure. ¡Ja ho hauriau vist!...

¡Pobre de mí! ¿Ho repara, nena, quins disgustos passo per mor de vosté? Encara, que tot ho dono per ben empleat... ¡Qué! ¿qu' es llástima que 'm desentranyi d' aquest modo? ¡Y qué ha de ser llástima, dóna, qué ha de ser! Si jo per vosté 'm deixaria, no diré atropellar per un cotxe, sinó per una máquina de carril y tot!

¿Que ja estich ben fresch? ¿Per qué? ¡jo fresch! ¡Ay.... dallonsas! Si 'm posava la ma 'l cor ho veuria; ni un forn! justament desde que l' hi vista a vosté, estich por cridar bomberos: ¡li juro que 'm cremo, 'm cremo!

¡Bè! ¿vosté també 's crema? Aixó vol dir que ja comensa á participar dels meus sentiments, ¿eh?

¡Ah! ¡Con que... vosté 's crema de fástich! ¡Dolentota!... ¡que 's pensa que la crech! Prou li conech ab los ulls, que ja está á punt de tirarse 'm als brassos....

ó á can Tunis!.... ¡Ay, filla! ¿qué 't pensas desorientarme? ¡Ja t' ho explicarán!... Ni que anesis al fi del món. ¡Oh! Vaya un jo per recular en cassos aixís...!

¡Calla! Ara ha entrat en una escala... ¡Veyám! Me sembla qu' es aquesta... ¡sí que ho es! L' altra es massa enllá y no hi ha arribat tan lluny... ¡Oh! Pero es tancada, devía dur la clau á la butxaca y haurá tancat en un santiamen... ¡Bueno, bueno! ¡aixó ray! M' esperaré: m' hi jugo qualsevol cosa que no passen cinch minuts que no surti al balcó... ¡Sè massa cóm s' arreglan aquestas cosas!

¡Quin carrer més desert! Sembla 'l de la Cera... no, més aviat es lo de la...

¡Calla! ¿no ho he dit? ¡Te! Ja 'm sembla que s' obra un balcó...

¡Mala negada!... ¡M' ha posat com un xop! ¡Tot' una galleda d' aygua! ¡quina resposta més imprevista...!

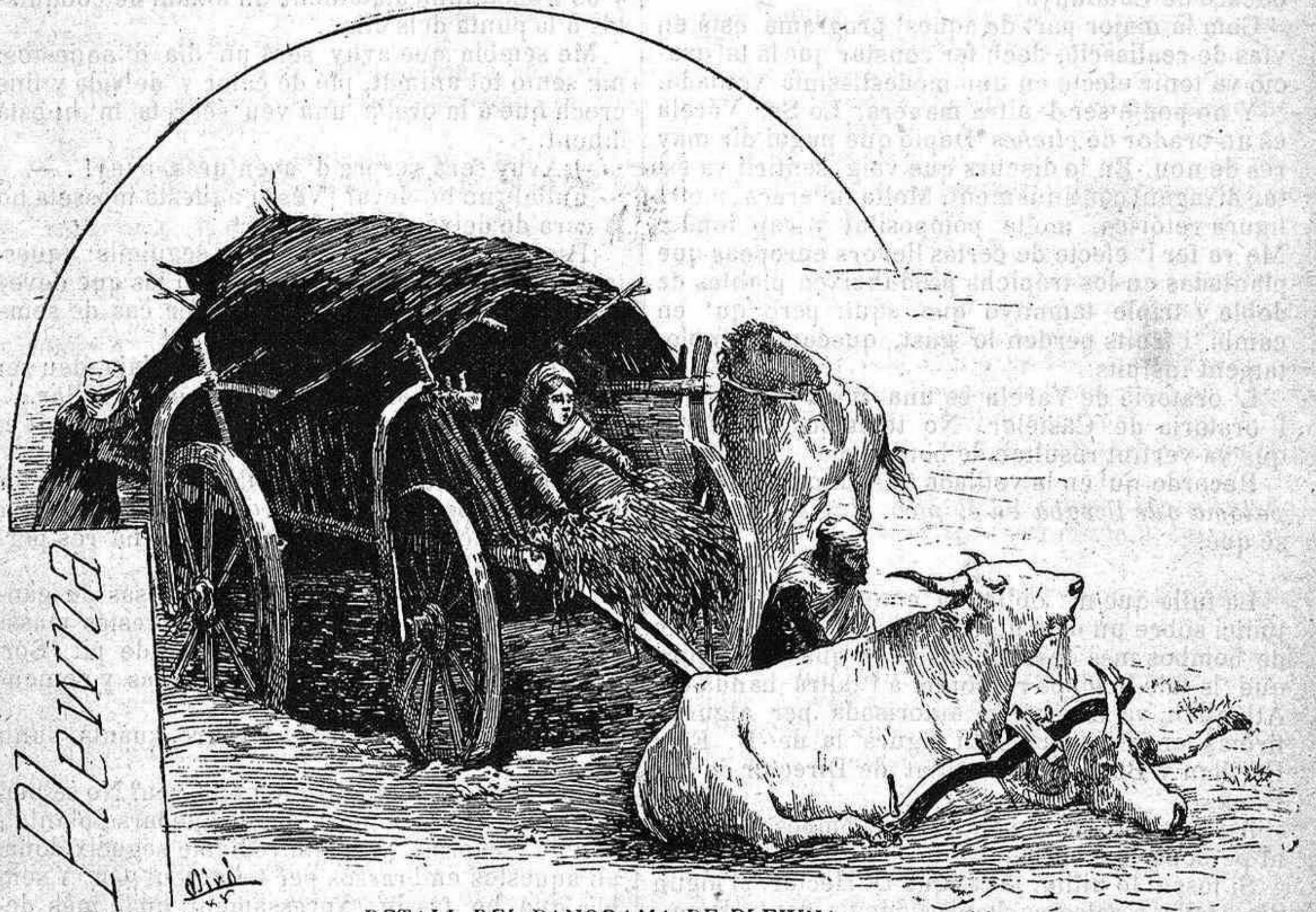
¿Ahont vaig ara, regalant d' aquesta manera...?

¡Ella que 'm deya llavoras que ja estava fresch! Ara sí que ho estich de debó!...

En fi, paciència: gangas del ofici.

Fémnos cárrech de que avuy hi prés lo primer bany de la temporada.

A. MARCH.

DETALL DEL PANORAMA DE PLEWNA.

¡Bo! Ara un carro: jo crech que aquest vespre 'ls carros y cotxes han sortit á orejarse... M' agradaria ser amich del arcalde, per demanarli que á entrada de fosch privés la circulació de tota classe de vehículs... ¡No serian poch fácils las conquistas, d' aquesta manera!...

¡Y ara! ¿per hont trenca aquesta mossa? ¡Vols t' hi jugar que al menos s' está á la Font del gat

UN' ALTRA OBRA DE PHILIPPOTEAUX.

Com si no n' hi hagués prou per apreciar lo talent de aquest artista ab lo magnífich *Panorama de Plewna*, cada día més celebrat, acaban de inaugurarse en lo mateix local dos hermosos dioramas deguts al mateix pintor.

Los dioramas se diferencian del panorama en que aixís com aquest està format per una gran tela circular, aquells tenen la forma plana y vertical. Per lo demès se componen també de pinturas combinadas ab objectes corpóreos.

Los que acaban d'exposarse al públich representan dos epissodis de la famosa revolució realitzada pèls belgas en setembre de 1830. L'un se refereix á la renyida acció empenyada 'l dia 23, en lo carrer de Flandes, entre 'l poble y una divisió de húsars manada pèl coronel Boekorven, y l'altre es la defensa de la Plassa Real y atach del Parch realisat pèls patriotas de Bruselas.

Tan l'un com l'altre son verdaderament notables, no sols per sa ben entesa perspectiva, sinó per l'entonació que arriba á confondre ab la realitat. Per més que 's mirin y contemplin la vista no pot m'rcar la línea que separa 'ls objectes reals dels figurats

Lo públich de Barcelona poch acostumat á aquesta classe d'exhibicions, acutá véurelas que sembla talment que s'hi guanyin indulgencias.

Y es que 'l públich barceloní será sempre assequible á las maravellas del art de la pintura, quan qui la cultiva es un talent per tot arreu reconegut com lo de Mr. Philippoteaux.

FRA JUNCOSA.

VA DE VERAS.

Escoltéu, nenas piteras,
bonicas y sandungueras,
que us pot sè una bona sórt
lo concell que avuy vos dona
un jove qu' es molt persona
y que per vosaltres mor'»

Al cumplir los quinze abrils,
procuréu per tots estils
de enganyar á vostras guetas,
que 'us portin per societats,
per cassinos y embalats,
per festassas y festetas.

Volguéu sempre anar lluhidas
bèn posadas, bèn vestidas...
la cara ab polvos d' arrós:
pentinéus á la torero,
y caminéu ab salero
remenant ab gracia 'l cos.

Apretéu vos bèn 'l cosset
per que sigui bèn primet:
poséus sabata escotada,
bèn alt y prim lo taló
y per fe 'l péu més bufó
mitja vermella ó ratllada.

Sempre que anéu á ballar
no us deixéu engallinar
per cap jove sabatassas
ni cap tipo carcamal;
al que no balli com cal
l'hi deu cinch centas carbassas.

Ja ho sabéu, nenas saladas,
ja ab aixó estéu enteradas;
seguíu donchs lo concell mèu,
y sens que siguin manías
si no vos quedéu per tías
jo us juro que us casaréu.

JOSEPH PLANAS.

LA PRIMAVERA.

L'encarregat d'anar aplacant las cruhesas del fret, ó com si diguéssim, lo sol, sembla que s'ho pren ab empenyo y per lo tan es d'esperar que 'l bon temps arribi de un día á l'altre.

Aqueixa noticia 's va confirmant per moments ab la bonansa que s'ha comensat á iniciar.

Hem sufert un hivern molt rigorós, encare que 'ns estigui mal 'l dirho. Las personas que no han disposat de gayres aliments durant los darrers mesos, s'han quedat ab los tristos ossos, com aquell que diu; petrificats, en classe de momias en conserva. A lo millor se trobavan ab que se 'ls hi enrampavan las camas y després 'ls brassos y al últim tot lo cos, donantse la curiositat de que molts se quedavan glassats en diversas posicions, á quina més artística.

Hi ha hagut qui s'ha *inmovilissat* en lo precís instant en que anava á desgraciar al amo de la casa que li volia cobrar los mesos atrassats del lloguer del pis.

A un de nostres cessants més conseqüent (fa catorze anys que oficia de tal) li va agafar la rampa en lo moment en que, ganivet en mà, 's disposava á fer á talls á la sèva mamá política pera posarla en escabeig y tenir qué menjar durant uns quants mesos.

Per evitar extrems tan lamentables es que molta gent han invertit los pochos rals que 'ls hi quedavan en comprarse abrichs á mitj ús ó del tot usats per poder conservar lo calor del cos, ja que no 'l del ventrell.

Per aixó es que aquest hivern passat s'han passejat per aquestos carrers tanta diversitat d'abrichs.

S'han vist comunitats enteras de joves de lo més selecte de nostra societat (*à tout seigneur, tout honneur*), causant admiració ab las esclavinas y caputxas, que lluhían ab cautivador donaire.

Ademès han polulat pèls principals carrers bastants russos desnaturalissats, vull dir: que tot ho semblavan menos russos. Alguns d'ells pareixían fets de arpillera, tan pel sèu color, com pèl teixit.

Hi ha hagut sobretodos vergonyants, ó dient'ho á la inversa, americanas de creixensa.

Capas talladas en tela metálica; tantas eran las arnas que s'hi van mantenir durant lo passat istiu.

Karrichs adulterats per las diferentes mutacions qu'han experimentat.

Y fins *jaiques* en estat de desquiciament, ó poch menos.

Per fortuna nostra, los rigors del fret van spagantse y la major part de las prendas de abrich comensan á pendre la direcció de las caixas de préstamos, ahont, segons costum, solen passar los mesos calurosos.

La vinguda de la Primavera proporciona als mortals moltas ventajias, de las que la principal, sens dupte, es la de poguerse empenyar qualsevol prenda d'ús, sense que 's noti la sèva falta.

Tots vostés segurament ho haurán observat. Molts subjectes que ni per dormir se treuhen lo rus durant l'hivern, dissimulant per aquest medi lo sèu escanyoliment, aixís que 'l fret comensa á amaynar, se 'ls veu passejar á *cuero gentil* per la Rambla, disposats á gastarse alegrement los quartos que han rebut de las mans de algun prestamista sense entranyas.

La vida de molta gent es un problema complicadíssim, qual incògnita 's trobaria segurament en lo registre de qualsevol casa d'empenyos.

La primavera porta en sí l'alegría, la felicitat y 'l benestar. Lo cel se torna més blau y resplendent; lo sol adquireix més forsa; las flors obran

joyosas sos cälzers, embalsamant l' atmósfera ab mil perfums exquisits; los días s' allargan, sens dupte perque poguém gosar algunas horas més de la poesia qu' enclouhen... tot, en fi, sembla regositjarse ab l' arribada del bon temps.

La Rambla de las flors, aqueixa Arcadia arreglada á l' esperit mercantil de nostres días, deixa encantat al que la visita durant lo dematí. Sobre tot los días de festa, de onze á dotze, quan la societat *fashionable* 's digna passejars'hi, es cosa de quedarse encantat.

Aquellas férreas taulas que s' extenen desde Betlém al Plá de la Boquería, iguals y simétricamente colocadas, lo que 'ls hi dona un ayre de uniformitat no gayre en consonancia ab las lleys naturals que deuen sempre presidir en totas las manifestacions poéticas, —sense que aixó, no obstant, sigui obstacle pera que apareixin menos encantadoras, tanta es la seva bellesa, —aquellas taulas, deya, rublertas de flors de tota mena, que rivalisan entre sí en hermosura y aroma; aquellas vestals (si se 'm permet lo símil), baix qual exquisita vigilancia y alta sabiduría respecte dels secrets de la floricultura, está confiada le delicadísima conservació de nostra Arcadia urbana; aquell exércit de joves de cor tendre y apassionat, flor y nata de la *high-life* y adoradors constans pero platónichs de las avants ditas vestals, de quals atractius seductors se complaüen en mostrarse rendits admiradors devant del públich, per lo que á aquest li pugui convenir... tot aixó plegat y moltas otras cosas, no menos delicadas y espirituals que 'm callo, fan de la Rambla de las flors un petit paradís sens igual en cap més part del món. é islas adyacentes; un fresch y encantador oasis, refugi de tots 'ls que rendeixen fervorós cult á la mare naturalesa, en mitj del encegament y del llot de que están impregnadas las costums modernas.

Reposats ja del esfors poétich que 'ns ha calgut fer al escriure 'l precedent encomiástich párrafo, passém á investigar, encara que somerament, ja que ni espay ni temps tenim pera deixar corre gayre la ploma, la influencia que la primavera exerceix en lo temperament y modo de ser de las personas de cor sensible

Aixís que 's deixan sentir las primeras bufadetas d' aquella marinada frescal, precursora del bon temps, que neteja l' atmósfera de tots los ventots mal sans, prodigadors al engrós de maléficis pulmonías que son lo patrimoni del hivern, sembla com si nesquessim á una nova vida plena de inefables delicias.

Los pulmones se dilatan al bés de aquella brisa sanitosa, bullen las sanchs al rebre nova sava y 's dissipan com per encant de totas las imaginacions los pensaments tétrichs adquirits durant los días brúfols, dibuixants'hi en son lloch las ilusions més puras y las perspectivas més rialleras.

Las caras m s serias, desarrugantse sense saber cóm, fins nos arriuan á semblar simpáticas de tal manera que á qualsevol senyor grave, d' aquests que mentres dura l' hivern gastan un mal humor del diable, aixís que arriba 'l bon temps se 'ls hi pot demanar, sense por á que ho neguin, algun favor... ó un parell de duros, si vé á má.

En las donas es més marcat l' ascendent que exerceix la primavera. La dona, com á sér de constitució débil, es més sensible á totas las manifestacions de la Naturalesa. Per aixó es de veure com aumenta 'ls seus atractius, ador-

nantse ab las primeras flors que apareixen, rendint d' aquesta manera un tribut modest pero honrat á las castas y senzillas aspiracions de la seva ánima.

Durant la primavera es quan se fan més conquistas amorosas. ¿Per qué? Per totas las rahons que quedan sentadas. Es innegable que no hi ha modista, per poch sentimental que sigui (y consti que al dir modista 'm refereixo també á las otras brancas del saber femení, com sastresas, planxadoras, etc. etc.), que al arribar á Pasqua no 's llevi més dematinet y no se 'n vagi á donar un petit passeig avans d' entrar al taller.

Al obrar aixís, la modista, ó lo que sigui, 's declara obertament admiradora de la Naturalesa.

Aqueixa circumstancia no la tenen en compte la major part dels joves que las segueixen y las hi tiran apassionats galanteigs, sense lograr ésser correspostos.

Els van á esperarlas de part de vespre, sens dupte ab perversos fins, y no es aquest lo millor camí pera rendirlas.

La xicota que verdaderament abriga dintre de son pit sentiments purs y delicats, desprecia com se mereixen tots los móvils mesquins y egoistas y sols escolta la veu de la poesia.

Tot lo ideal la cautiva y la seduheix.

Per aquest motiu recomaném als infortunats galans, que s' inspirin sempre en los ideals més elevats y que treyentse un xich la peresa de sobre, 's llevin més dematí, si volen gosar de las inefables delicias que proporcionan los idilis á punta de día.

La Naturalesa guarda pels seus admiradors unas sorpresas tan agradables y posseheix llochs més misteriosos y poétichs!...

JUST ALEIX.

UNA NOVIA CONJUGABLE.

Vaig anar á una tertulia de distingidas *personas*, ahont *present* s' hi trobava una noya encantadora que dava ab tó *imperatiu* instruccions á una minyona.

Sa *singular* hermosura en un tot *perfecte* fora si no estès ja un poch *passada*; la seva discreció es molta, son posat es *reflexiu*, y cap á tot arréu dona ab lo seu *actiu* caràcter; los seus *modos* enamoran, y ademés molt *temps* ocupa en *aussiliar* als pobres

Tan recomenables prendas, havian de fer per forsa, mella en lo mèu cor sensible, y tranquil desde llavoras no vaig viure, hasta lograr, donant de constancia probas, que tal amor fós *reciproco*, jurantme ella ser ma esposa.

Ara, donchs, es ma *futura*, y com m' ha dit qu' era cosa *regular* qu' ho *participi* als amichs, he prés la ploma, y valentme de l' EsQUELLA, desd' are 'ls convido á bodas.

S. UST.

LA MONA.

Ja poden rodar tan com vulguin; de padrins com lo mèu no 'n trobaran cap més.

Es lo rey del padrins.

La seva màxima es aquesta:

—No es bon padrí 'l que nega la mona al seu fillol. Si la moneda 's coneix ab la sonoritat del trinch, lo padrí s' aquilata per la calitat de la mona.—

¡Vés, tenint un padrí d' aquest tenor, qui m' empeta la basa!

Quan jo encara tot just tenia un any—no es que me 'n recordi, pero he sentit contarho moltes vegadas—lo meu excelent padrí va venir ell mateix en persona á portarme la mona á casa.

—Teniu - diu que va dir, -perque comensi á acostumarshi.

Era una mona d' un ou.

Al any següent va portarmela de dos ous.

Al altre de tres.

Al cumplir quatre anys, lo meu padrí va dictar altres disposicions

—Ara no soch jo qui haig de portartela: tú has de venirtela á buscar. Ja que no 't pots guanyar las caixaladas, guanyat la mona al menos.

Y en efecte, acompanyat de la mèva mare, vaig presentarme á casa seva á reclamar lo tribut.

Era una mona de quatre ous, que enamorava.

¿Diré que á mida que jo aumentava d' anys aumentava també 'l número d' ous de la mona?

No cal: tothom pot suposar que á cinch me la va dar de cinch, á sis de sis, á set de set y aixís sucesivament.

—¡Vet' aquí — pensava jo—que si 'l padrí no 's mor' may, quan tindré trenta ó quaranta anys necessitaré un carro per anar á buscar la mona..!

¡Una mona de trenta ó quaranta ous! ¡Será tot una senyora mona!

Pero no contava ab que 'ls pensaments del padrí eran molt diferents dels meus.

Al tenir dotze anys va darme un verdader disgust: encara recordo las sevas paraulas:

— Bueno, noy; ¿veus aquesta mona? Es de dotze ous. ¿Sabs que vol dir aixó? Que aquest es l' últim any que 't regalo mona.

Y luego va anyadir, somrihent:

—L' últim any... ¡per ara!—

¡Per ara! ¿qué volia dir?

A pesar de aquesta indirecta, per la Pasqua següent vaig tornarhi, per l' altra també, per l' altra també, sense rebre mona, ni comprendre 'l verdader significat d' aquell *per ara*.

Un dia, es á dir, una Pasqua ho vaig entendre tot, gracias á una paraula que se li va escapar.

Jo tenia llavors vint anys y estava ja en lo cas de no mamarme 'l dit.

—¡Qu' es trempat lo meu padrí!—vaig dirme jo mateix al atinarhi.—Esperém dos anys més!

Ja han passat. Demá 'n cumpliré vintidós. Diumenje, pues, vaig á casa del padrí y li demano... no la mona, sinó la seva filla, la Enriqueta, qu' es la nena més mona d' aquesta provincia.

Si me la concedeix, casori desseguida. ¡Veyám si l' any que vé jo podré donar la mona al padrí!

INSTRUCCIONS.

—Durás peix, ¿ho sents?— ¡Y aixó! ¡si vosté ahí 'm va manar que no 'n duguès!...— ¡Oh! Es que avuy vindrá un capellá á dinar.

Si es nena, realment serà mona; si es nen,
mono... y si no hi ha res... ¡tururut!... ¡Mico!

MATÍAS BONAFÉ.

LLIBRES.

MOCEDADES, de D. J. M.ª Lasarte Janer.— Precedit de una carta de presentació, suscrita per D. Valentí Almirall y per un petit estudi biogràfic titulat *De cuerpo entero* y notable pèl desenfadado y la franquesa ab qu' está escrit per donya Elisa Ros de Jaramate, ha aparegut un elegant volumen titulat *Mocedades* y degut á la ploma del Sr. Lasarte. Lo tal llibre es una colecció de treballs, generalment curts, en prosa y en vers, produhits desde l' any 1868 á l' any corrent, alguns dels quals havian ja vist la llum en *El Diluvio*.

Dificil es en extrém donar un parer concret sobre una colecció tan heterogènea que compren articles científichs y literaris, revistes dramàtiques y hasta ressenyas de corridas de toros; poesias líricas, narratives y epigramàtiques, màximas y pensaments, etc., etc.

Nos sembla entreveure, no obstant, que 'l senyor Lasarte ha volgut triar per formar la colecció lo que li ha semblat més propi, de entre lo molt que ha vingut escrivint per espay de vint anys, no sols per entreteniment del lector, sinó ab l' intent de conservar lo qu' ell créu de més profit, antes d' entrar en aquell període de la vida, que definia Espronceda ab los versos següents:

«¡Malditos treinta años

Funesta edad de amargos desengaños!»

En tots los treballs del jove periodista s'hi deixa notar una gran facilitat y una agradable varietat de coneixements.

Per aquest motiu la colecció resulta entrelliguda, distreta y agradable.

LO MAS MALEHIT, drama en tres actes y en vers de D. Salvador Llanas Rabassa. Es l' autor de aquest drama distingit poeta mataroní, y en honra de sa ciutat natal feu estrenar l' obra en lo *Circo Clavé* lo dia 15 de janer de aquest any, havent sigut rebuda ab gran aplauso, tan que l' Ajuntament acordá costejar una edició del drama, com aixís ho ha fet, resultant aquesta molt elegant y correcta.

Lo Mas malehit está inspirat en un epissodi de la guerra de successió, t'escenas interessants y un llenguatge senzill y molt propi del teatro, revelant en son autor excelents disposicions.

¡MALA NIT!... Oportunament nos ocuparem del estreno de aquesta pessa deguda al Sr. D. Joseph Maria Pous, y estrenada ab éxit en lo *Teatro Catalá-Romea*, á primer del corrent mes.

JUSTICIA CATALANA, drama en 4 actes y en vers catalá per *Rosendo Arús y Arderiu* y *Joseph M.ª de Lasarte*. Ha sigut impresa aquesta producció, notable traducció catalana del drama *Fueros y desafueros* del malaguanyat escriptor tarragoní D. Francisco Morera. Los Srs. Arús y Lasarte dedican lo seu treball á la Excm. Diputació provincial de Tarragona. Del mérit de aquesta producció ne parlarem l' any passat, al ser estrenada en lo *Teatro de Catalunya*, per la companyia del Sr. Tutau.

RATA SABIA.

La senmana santa es de dejuni forsós per la gent de Teatro. Es l' única semana de l' any en que als cómichs se 'ls desconta la nómina.

Las funcions de Iglesia absorbeixen per complert l' atenció dels fiels. Bè podria fer una descripció de monuments, senyalant los que més s' han distingit per la riquesa, elegancia y suntuositat de la decoració, com tampoch vindria mal una revista de sermons; pero desisteixo de ferho, per no invadir lo terreno del *Brusi* y del *Correo catalán*.

Diguém quatre cosas de teatros, may siga sino per consignar algún recort y deixar entreveure alguna promesa.

PRINCIPAL.

Va tancar las portas lo Sr. Perillán Buixó ab lo seu benefici, en que posá obras de sa compocció exclusiva. De las quatre que van representarse sobre-surt *La Gula de forasteros*, que ja havia sigut vista y aplaudida pèl públich de Barcelona en un dels teatros d' istiu.

Lo Sr. Palencia se proposa obrirlas ab una nova producció deguda al mateix autor de *Guerra en tiempo de paz*. Se titula *El rapto de las sabinas*, y per poch que se sembli á sa germana, ja pot dir desd' ara que farà farrolla.

LICEO.

La companyia Tomba ja es á Madrid.

Adéu y fins á l' istiu, que diuen que tornarà á deixarse veure.

Per lo que puga interessarli li farém present que guanyaria moltíssim si procurava variar lo seu repertori.

Diumenje de Pasqua inauguració de la temporada lírica ab *La Gioconda*, á càrrech de las senyoras Borelli, Vidal y Daros y dels Srs. Lucignani, Laban y Visconti.

Dilluns, *Lohengrin* per la Borelli, y la Vidal y 'ls Srs. Viñas, Devries, Vidal y Ventura.

Y dimars *Carmen* per la simpática Frandin y 'l nou tenor Brogi.

Si 'ls filarmónichs arriban á queixarse per falta de varietat, consti que 's queixarán de vici.

ROMEA.

Continúan ab éxit creixent las representacions de la nova comedia *Lo plet de 'n Baldomero*; y per cert que la companyia del *Teatro catalá* lo representa de una manera inimitable. Ab aquesta producció ha sapigut colocalarse á l' altura de las més notables del extranger.

Res més diríam sobre 'l particular, si no haguessem de donar las més expresivas gracias á la premsa local que tan favorablement ha judicat la última producció del nostre estimat company.

La Publicidad reconeix que 'l Sr. Roca y Roca t'ja personalitat en lo Teatro, sent *Lo plet de 'n Baldomero* en punt á originalitat superior als dramas anteriors; *Mal pare!* y *Lo Bordet*.

Fá després algunas consideracions sobre la sinceritat ab qu' está escrita, la vivesa de color dels personatjes, la despreocupació del llenguatge y lo pintoresch y fácil del diálech, y acaba dihent que

LA NOSTRA GENT. (Dibuix de Mariano Foix.)

Una familia monumental que segueix monuments.

Lo plet de 'n Baldomero no 's fallará per molt temps, proporcionant grans aplausos als seus intérpretes.

La Dinastia afirma que la comedia del senyor Roca es una producció de bona lley y que l' exit per ella alcansat ha sigut verdaderament satisfactori.

Tambè la *Nación* fa notar que l' obra abunda en xistes de bona lley y está escrita en facil y castissa prosa, consignant ademès l' éxit satisfactori obtingut per la mateixa y 'l bon desempeñyo que alcansa per part de la companyia.

Los mateixos extrems afirma *El Diario mercantil*, lo mateix que *El Suplemento* que dedica á la nova comedia un llarch article; y per fi *La Semana cómica*, després de consignar las bonas qualitats de la producció, en lo qual—diu—las entradas y sortidas están molt justificadas, los xistes naixen sempre de la situació y rara vegada del equívoc y 'l llenguatge, lo mateix que 'l diálech es modelo de naturalitat y colorit, acaba dihent:

«De primer *Mar y Cel*; ara *Lo plet de 'n Baldomero* .. Si per últim voldrá Déu que vaja reapareixent lo bon gust en lo *Teatro catalá*?...»

Demá disapte dona sa funció de benefici lo simpátich é intel·ligent administrador del *Teatro Romea* D. Ramon Franquesa. Ab tal motiu s' estrena 'l monólech trágich *Cleopatra*, original del Sr. Tomasino, posantse ademès dugas obras qu' encare que vellas semblan novas per lo molt temps que fa que no s' han representat. Son las tals lo drama *Lo gat de mar* y la pessa *La tornada de 'n Titó*.

Ademès lo Sr. Franquesa, recordantse de Pasqua, rifa un bè entre 'ls concurrents

LOS DEMÉS TEATROS.

Tots fá dias que han tancat y tots se preparan á obrir qui disapte, qui diumenje, ab grans novedats.

A *Novedats* tindrem lo ball *Lohokeli*, ab decoracions novas de 'n Soler y Rovirosa; al *Tivoli*, *Cuba libre* y á *Catalunya* 'ls fantotxes de 'n Holden.

L' únich que no obrirá sinó de aquí unas quantas senmanas es lo *Circo Equestre*.

En lo local en que hi havia l' antich *Café de Novedats* se presentá un nou espectacle que porta 'l títul de *Templo de Teurgia*.

Consisteix en la aparició y desaparició de diversos objectes y en la transformació de molts altres, com per exemple, la de un cos humá que va descomponentse á la vista del públich, fins á quedar convertit en esqueleto.

Es un efecte de óptica que sorprén.

TOROS.

Demá passat primera corrida de la temporada.

Las fieras procedeixen de la ganaderia de 'n Benjumea, y están encarregats de menjárselas en *Cara-ancha*, que tan bons recorts va deixar la temporada passada, y en *Gallito*, qu' es sempre curiós veurel davant del toro.

La plassa apareixerá completament restaurada.

N. N. N.

¿VOLS MÉS?

He sentit parlar á ta mare,
que 't donava mals consells,

que 't diu que jo soch un perdis,
un infelís sense res.

Podré no tenir moneda,
mes t' haig de parlar clá y net;
escóltam á cau d' orella
y ab lo que conto 't diré.

Pro, acóstat mès, que no 'ns sentin,
vés que no 'ns senti la gent.

Tinch penas, traballs, disgustos,
amohínos, gana, set,
péruas, acreedors, inglesos,
ulls de poll, duricias, fret,
mal de cap, dolors, enredos,
enemichs, comptes pendants,
sombrerers, sastres, fondistas,
dispeseras, sabaters

que 'm segueixen nit y día
reclamantme 'l qu' es bèn seu.

Tinch criadas que m' espían,
porters que fan lo mateix,
vehins que sempre m' retallan,

pinxos que 'm buscan la pell,
viudetas que 'm fan posturas,
casadas que 'm fan l' ullet,

solteras que 'm fan l' aleta,
marits que 'm buscan distret,
per trencarme las costellas

ó ferme cruixir las dents
y tinch tres fincas seguras
sense que pagui al govern,

que son: l' hospital, l' hospici
y una torre á quatre vents
ab grans vistas al hipódromo
mès enllá del poble sech.

Ab aixó ja ho sabs, minyona;
rumia si es que 't convè.

Pots de camí dí' á ta mare
que tot lo que tinch fa 'l pés,
que tinch prudencia y modestia
y que soch home complert.

¡Tú ja ho veus si 'n tinch de cosas!

Si 'n vols mès, mès te 'n daré,
y ho tindrás obrint la boca;
dígam que sí y será teu.

FOLLET.

Al sol y excludiu objecte de convidar á la Reyna regent á assistir á l' Exposició Universal, D. Francisco de Paula empendrá de un día al altre un nou viatjet á Madrid.

Si las líneas del Nort veuhen cada any disminuir los seus ingressos, consti que la culpa no es pas del Ajuntament de Barcelona.

Demano que D. Francisco de Paula, cambihi 'l títul de Alcalde constitucional pèl de Alcalde viatjer.

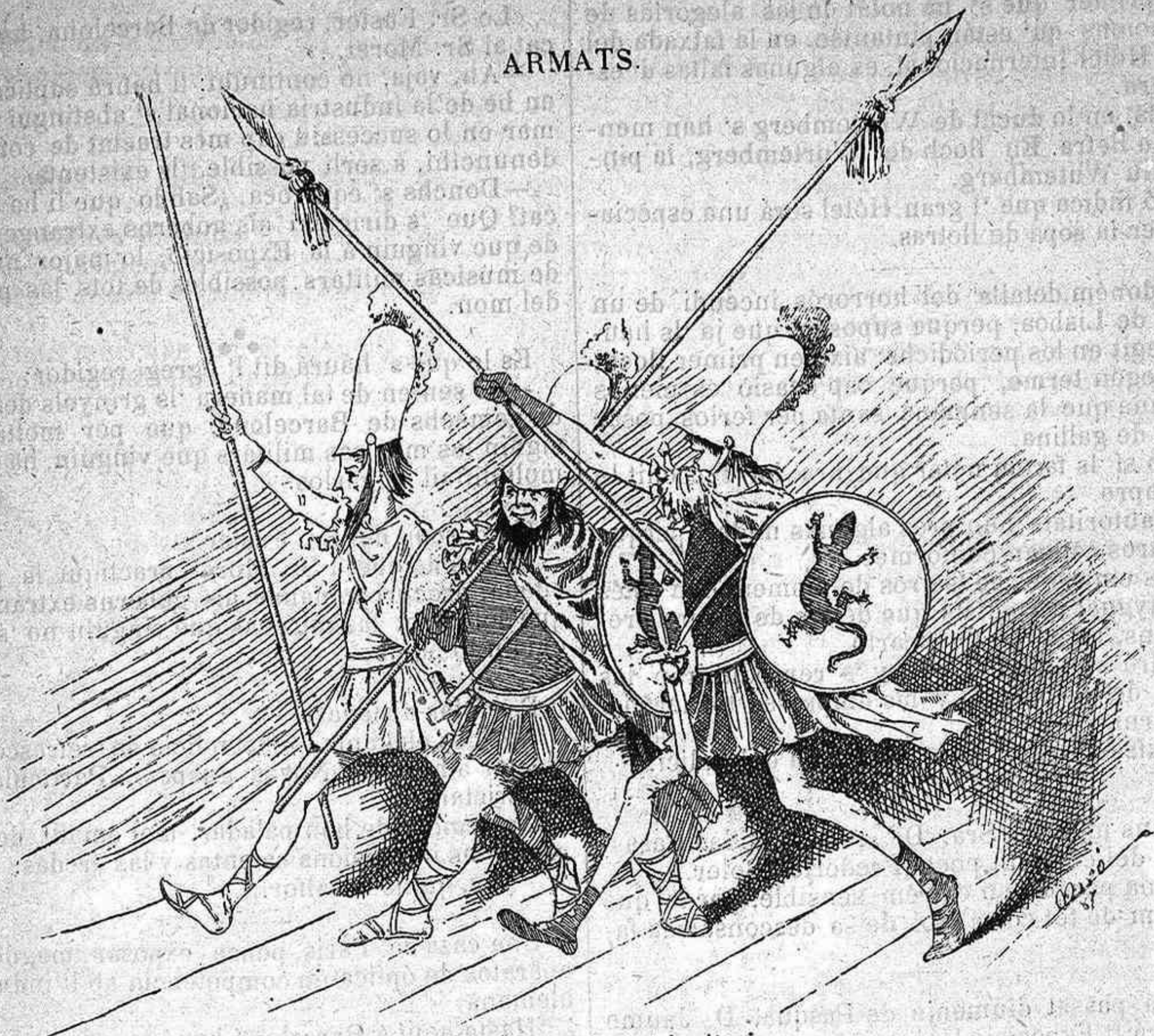
Y que per aquest viatje no 's necessitan alforjas; lo que 's necessita, sí, es un bon estómach.

Es impossible donar un pas per Barcelona sense entrabancarse.

En lo carrer ahont no cambian l' empedrat, obran una claveguera, de modo que tot son barricadas, embrassos y destorps.

Ab tal motiu son molts los que s' entrabancan y 's badan lo cap.

ARMATS.

Se 'n van cap al punt de cita
en correcta formació,
disposats á assombrá al públich
pèl curs de la professò.

Pero 'ls que 's troban en tan sensible cas poden dir:

—Vaja que 'l ciudadá benemérit es un home complert. Va prometre inaugurar l' Exposició per tot lo 8 de abril, y l' ha oberta quinze días avants. S' entén l' *exposició universal*... de rompres la crisma.

Avants, entre mares y fills, solía entaularse una conversa del tenor següent.

—Noy ¿qué vols ser?

—Capellá.

—Y perquè?

—Perque menjaré pa blanch.

Avuy com avuy las aspiracions de la quitxalleta han prés un rumbo distint.

—Noy ¿qué vols ser? preguntan avuy las mares.

Y 'l noy respon:

—Regidor.

—Y perquè?

—Perque aniré á Madrit de franch y á Madrit fan uns arrossos de primera.

—Y per res més?

—Ah, sí, y també perque sent regidor podré anar ab cotxe tot lo día.

Si hasta las criaturas tenen coneixement de aixó dels carruatjes, suposo qu' es una cosa aquesta que vostés no poden ignorarla.

Se tracta de còtractar una dotzena de cotxes que durant tot lo día estarán á disposició dels des-

cendents dels concellers. La contracta tractavan de ferla per dos mesos, y per l' infima cantitat de 20 mil duros.

Mes tart sembla que 'l cotxero que 'ls demanava, s' ha compromés á prestar aquest servey per 12 mil. De una sola estisorada 'n talla 8,000.

Pero aixís y tot lo projecte del tal illoguer resulta un despilfarro.

Un regidor, amant de las economías, proposa que 'ls cotxes los compri l' ajuntament en número de 16 y que al mateix temps s' adquireixin trenta dos euguas, provehintse 16 plassas de cotxero y altrás tantas de lacayo.

Molt ben ideat.

Que s' adquireixi tot aixó desseguida, sense perdre moment.

Y que sense perdre moment, desseguida també 's construheixi á la casa gran una preciosa quadra de honor.

¡Son tants en aquell edifici, 'ls aficionats á las garrofas!

Una anécdota.

Hi sentit contar que 'l Sr. Fuster, un dels dignes regidors que formava part de la última comissió que ha anat á Madrit, vivía en pis y criava burro.

Un burro domesticat en tota forma, que hasta tenía la gracia de menjar á taula ab la familia.

«Tal como me lo contaron os lo cuento.»

Lo primer que s' ha notat en las alegorias de las nacions qu' están pintantse en la fatxada del Gran Hôtel Internacional, es algunas faltas d' escriptura.

Aixís, en lo ducat de Wurtemberg s' han menjat una lletra. En lloch de Wurtemberg, la pintura diu Wutemberg.

Aixó indica que 'l gran Hôtel serà una especialitat per la sopa de lletres.

No doném detalls del horrorós incendi de un teatro de Lisboa, perque suposém que ja 'ls haurán llegit en los periódichs: aixó en primer lloch, y en segon terme, perque cap ocasió es menos oportuna que la senmana santa per ferlos posar la pell de gallina.

Pero sí 'ls farém notar que ara ha succehit lo de sempre.

Las autoritats han pres algunas midas perque 'ls teatros estigan conformes.

Y las empresas de teatros de moment han estés lo paraygua; pero aixís que deixin de ploure prevencions, tornarán á tancar-lo.

Vindrà un nou incendi, y 's reproduhirán las ordres de la autoritat y las empresas tornarán á fer l' orni.

Y aixís sucesivament fins lo dia del judici.

Dilluns morí la Sra. D.ª Albina de las Casas, esposa del eminent poeta Frederich Soler.

Es una pérdua en extrém sensible, per la que 'ns unim de tot cor al dol de sa desconsalada familia.

Demá passat diumenje de Pasqua, D. Jaume benehirá l' Exposició Universal.

Tractantse de un certámen en que hi prenen part pobles de las més distintas religions, no sé, francament, á que vé la tal benedicció.

En qüestió de benehir, y per fer las cosas ab tota regla, la Junta de la Exposició havia de enviar á buscar un pastor protestant á Inglaterra un capellá cismátich á Russia, un bonzo al Japó, y aixís sucesivament.

Ab tot lo qual faríam una verdadera exposició de la manera de estemordir mals esperits, segons lo rito de tots los pobles.

M' han contat de un sereno, que per fer la pols als municipals que aprenen lo francés, s' ha posat á estudiar l' inglés, á fi d' estar preparat per la próxima exposició.

—Y com l' apren l' inglés? li preguntava un estudiant que viu en lo seu barri.

—Qué vol dir com l' aprench?

—Home, desitjaría saber si l' aprén ab rom ó sense rom.

Que 'm dispensi l' arquitecto Sr. Domenech; al destinar—per més que sigui interinament—la part gòtica de Casa la Ciutat á despaig del arcalde, trobo que comet un contrasentit.

En efecte: Mentres lo gòtich de aquell edifici es de una puresa admirable, lo rodanxó D. Francisco, patillas inclusive, resulta una de las figuras més barrocas de Barcelona.

Aliar lo gust ojival ab lo gust xurrigueresch, artísticament es una monstruositat.

Noticia telegráfica:

«Lo Sr. Fuster, regidor de Barcelona, ha suplicat al Sr. Moret...»

—Ah, vaja, no continúhi: li haurá suplicat que en bè de la industria nacional s' abstingui de firmar en lo successiu cap més tractat de comers y denuncihi, á serli possible, 'ls existents.

—Donchs s' equivoca. ¿Sab lo que li ha suplicat? Que 's dirigeixi als governs extrangers, á fi de que vinguin á la Exposició, lo major número de músicas militars possibles de tots las paissos del mon.

Es lo que s' haurá dit l' egregi regidor:

—Se senten de tal manera 'ls grinyols del sach de gemechs de Barcelona, que per moltas que siguin las músicas militars que vinguin, ha de ser molt difícil ofegarlos.

Un descuit del Sr. Fuster.

En cas de que 'l Sr. Moret practiqui la gestió citada, procuri demanar als governs extrangers—que sobre tot las músicas que vinguin no 's des, cuidin lo bombo.

Paraulas^a aisladas:

Kioscos elegants... expendició de refrescos..... Néctar americá... Noyas guapas... Partículas de gel cristalisat...

Un regidor de bon paladar, mol amant de barrejar las impresions calentas y las fredas:

—¡Ay, quina escalfor!...

Una casa de Paris pensa exposar magnífichs aparatos de óptica en competencia ab l' industria alemana.

¡Hasta aquí á Barcelona han de venirse á barrallar los alemanys y 'ls francesos!

¡Y tot per uns aparatos de óptica!

Una pregunta: ¿ab quins dels tals aparatos se

UN FILOSOP.

—Los teatros tots tancats, als cafés ni una persona...
¡Bè! Seguiré monuments: la qüestió es passar la estona.

véu més fàcilment la proximitat de la guerra? ¿Ab los alemanys ó ab los francesos?

LLUM Y SOMBRA.

Una anècdota del difunt emperador de Alemanya.

Un dia qu' estava vestintse, l' ajuda de càmera, inadvertidament va enretirar lo silló.

Y Guillermo al anar á sentarse, caygué d' espaldas.

Lo criat més mort que viu, s' ajonellá als péus del monarca demanantli perdó.

—Aixecat, digué aquest. Si hagués mirat endetrás no hauria succehit. En lo successiu será precís que l' un y l' altre siguém una mica més cuidadosos.

Una máxima cruel; pero exacta:

Prefereix una dona que 's digui mal de la sèva virtut, que no de la sèva hermosura.

Un dels utensilis més simpátichs es lo paraygua.

Lo paraygua es l' únich amich que s' utiliza en las tempestats, y que quan fa bon temps se'l arrecona.

¿Saben per qué encara corran cucurullas pèls carrers?
Perque encara tè poch brillo
la hermosa llum del progrés.

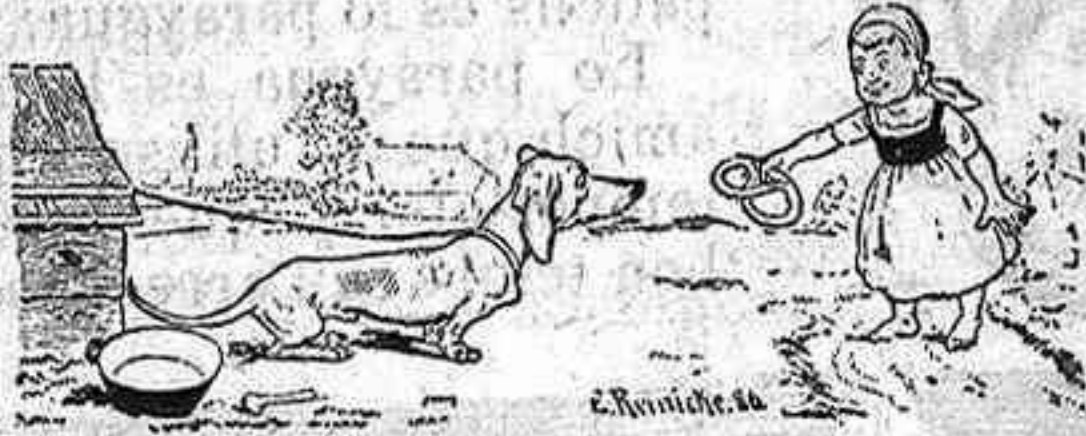
ANAR PER LLANA...

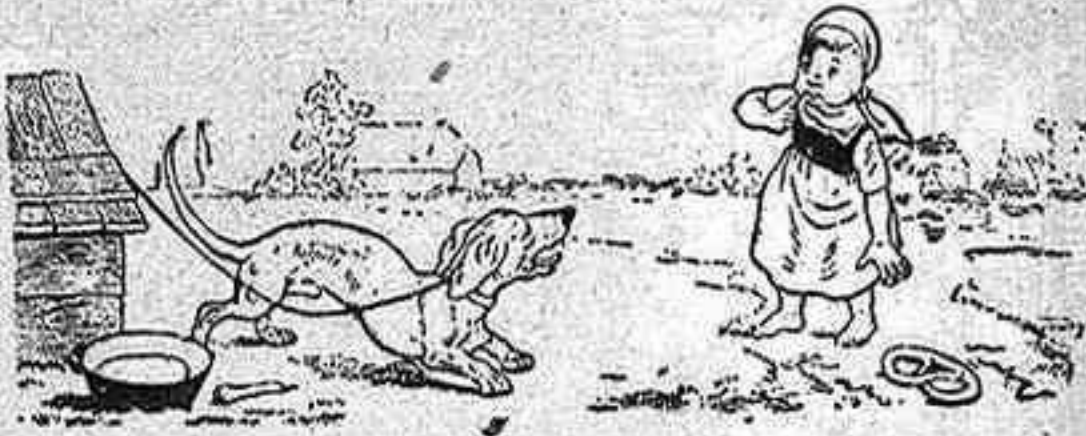
Lo Quiso está dormint...

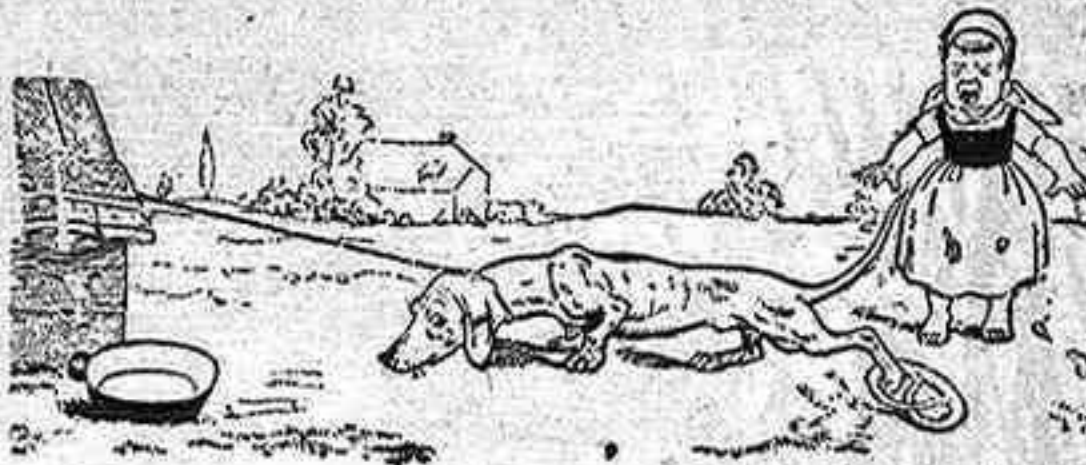
Quan ve una nena ab una rosca...

—Tè, ¿la vols?... ¡Agáfala...

—¡Vés si hi arribas!... Te la poso aquí... á deu pas-
sos lluny... ¡Pobra bestia!...

—¡Ay, quín gos més pilló! ¡De quina manera me l'
ha presa! ¡Murri!...

EPÍGRAMAS.

—¿Qué passa que está tan trist
lo fill de vosté, Martina?

—¿Qué passa diu? Tè vint anys
y encar' passa la doctrina.

—Sembla qu' estás molt alegre
¿que has tret la rifa Pujadas?

—Nó; lo que hi tret es la sogra
que avuy l' havém enterrada.

J. STARAMSA.

—Jo l' adoro, hermosa Clara,
y sento tal frenesí,
que perque 'm dongués lo sí,
daría un ull de la cara.

—¡Vaya un modo d' estimar!
¿Sab que la proba es bèn rara?
¿Si no 'l dongués de la cara
de ahont l' havia de donar?

P. TALLADAS.

En Ramon qu' es dels vermells,
tè per costum á la Rosa

de parlarli sempre *vert*
per més qu' ella 's torni *roja*.

Traballava la Marieta
molt separada del llum,
sent aixís que no s' hi veyá
per poguer donar un punt;
y al adonarse'n sa mare,
mirantla de cap á peus,
li digué molt enfadada:

—¿Que no hò veus que no t' hi veus?

MISTER STANISLAS.

Una senyora escesivament nerviosa que solía
patir de desgana, opressió de pit y deixament, con-
sultá 'l seu estat ab un doctor, qui, després de
ferli varias preguntas, digué:

—Vamos, no será res... Li faré una recepteta y
ja veurá com se cura.

A continuació li escrigué la recepta.

—Noya, digué la malalta, cridant á la criada:
vés á ca 'l apotecari desseguida.

—Nó, advertí 'l doctor: no ha de anar á ca 'l
apotecari.

—Y donchs ahont?

—A ca 'l sabater, y tè de anarhi no ella, sino
vosté mateixa.

La malalta assombrada:

—Y pues ¿qué dimontri m' ha receptat?

—Unas bonas botas, ab encarrech d' espatllar-
las en una semana.

En Geroni es tan calssassas, tan bonatxó, que á
pesar de que 'ls seus criats lo roban descarada-
ment y ell ho coneix, ni siquiera 'ls renya.

—Los teus criats te roban, li deya un día un
amich seu.

—Ca.

—Si, home, si, ho sè de cert.

—No es possible, perque quan de una cosa que
val cinch pessetas, me 'n contan déu, las cinch
pessetas restants las hi regalo mentalment.

Un foraster entra al café de Colón, pren una
gaseosa, y quan es á pagar se troba que s' ha
deixat lo porta-monedas á la fonda.

Per justificarse crida al mosso y li diu:

—Fassi 'l favor de dir al Sr. Colón que tingui
l' amabilitat de venir un moment.

—¿A quí diu?

—Home, al Sr. Colón... al amo del café.

En un convit.

Després dels postres, ordena la senyora de la
casa que se serveixi 'l café.

Y 'l café que mana servir es exquisit, ab una
olor... y una forsa...

—Senyora, diu un escriptor, que com á tal no
brilla per la seva riquesa: aquest café es magní-
fich y 'm recorda 'l que 's pren á casa.

—¿Lo fan bó? pregunta la senyora.

—¡Cá! al contrari: dich que me 'l recorda per-
que 'l de casa es irresistible.

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, N.º 20, BARCELONA.
LOPEZ - EDITOR

ANUNCIOS

Acaba de publicarse

EL LICENCIADO TORRALBA

(POEMA EN OCHO CANTOS)

POR

RAMÓN DE CAMPOAMOR

Un tomo en 8.º magníficamente impreso sobre papel satinado y vale **Ptas. 3.**

NUEVA EDICIÓN

LA MUJER

POR

SEVERO CATALINA

(7.ª edición)

Un tomo en 8.º, Ptas. 4.

Acaba de publicarse

EL HOMBRE DE LAS TRES VACAS

Narraciones inverosímiles por

E. PÉREZ ESCRICH

Un tomo en 8.º con una magnífica cubierta al cromo, Ptas. 2'50.

ACABA DE PUBLICARSE

ENRIQUE SEPÚLVEDA

LA VIDA EN MADRID

EN 1887

Ilustrada con profusión de retratos, vistas y actualidades

POR

JUAN COMBA

UN AGUA FUERTE DE AGUSTIN L Hardy Y DIEZ OLEOGRAFÍAS DE ALFREDO SOUTO
FOTOGRAFADOS, LAPORTA

Un tomo en 8.º de más de 500 páginas y vale **Ptas. 5.**

LA NOCHE DE NOVIOS

Tomo 48 de la

Biblioteca DEMI-MONDE

Ptas. 1

ALGO

Colección de poesías de D. JOSÉ M.ª BARTRINA, con ilustraciones de J. L. Pellicer.

Ptas. 3.

EN PRENSA

LO PLET DE 'N BALDOMERO

Comedia en tres actos de D. J. Roca y Roca

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuo, ó bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, ja rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravíos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO

1. XARADA 1.ª—*Pi lo-ta*
2. ID. 2.ª—*Re lli-nàs.*
3. ANAGRAMA-CARTELL.—*Manila-Animal-Làmina.*
4. SINONIMIA.—*Roda*
5. TRENCA-CLOSCAS —*Palautordera.*
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Princesa.*
7. INTRÍNGULIS.—*Malasia.*
8. GEROGLÍFICH.—*Per davantals un davantaler.*

XARADAS.

I.
Diàlech al vol cullit un dia... que no era nit.
—¿Ahont va, senyor Xeringuilla?
—Al café á pendre una tot.
—¿No ha vist lo gran panorama de Plewna, encare?
—Jo no:
—¿Y vosté?
—Ahir vaig anarhi.
—¿Y qué tal es?
—Oh, grandios;

LA MILLOR DEVOCIÓ.

Mentres la gent roda iglesias, jo aprofito bè las mans: si del resá n'vè la gloria, del treball ne vè 'l descans.

alló que 's diu, una cosa dos-tres-quatre, si senyor.
—¿Vol dir que 's pot aná á veure?
—Miri, jo l' he vist dos cops y sempre més dos lo trobo.
—Pero déu ser prima aixó.
—¿Quarta! per una pesseta que val, hi anirá tothom
—¿De qui es fet?

—De un gran artista, crech que 's diu .. *Filycutó.*
—Demà hi 'niré

—*Estupeflauto*
se quedarà, com tothom, y abur senyor Xeringuilla.
—Estigui bo don Simón.

J. STARAMSA.

II.
Musical es ma primera, conjunció n' es ma segona, una nota es la tercera y 'l total es nom de dona.

CONDE DE MANGANESO.

ANAGRAMA.

Com que sempre he sigut jo pèls animals afectat, tinch dos tot y á més un gat molt tot y molt ratadò.

SALDONI DE VALLCARCA

MUDANSA.

—Mamá he vist com un hom ab un tot ha fet total á un nen.

—¿Ara que tothom corria?

—Sí.

—Y digas Eudalt: ¿quan tot la total que has dut?
—Un total y 'l so perdut.

UN SARRALENCH,

TRENCA-CLOSCAS.

DIRECCIÓ.

AMADEO COCIS.

ILLA.

Formar ab aquestas lletras, degudament combinadas, lo títol de un drama catalá.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	8.	—Primer apellido d' un poeta.
1	2	3	4	5	6	2	—A casa 'l tintorer.	
1	2	8	1	2	8.	—Ball.		
8	5	6	7	8.	—Emperador célebre.			
6	7	4	2	—Poble.				
7	4	2	—Composició poética.					
4	5	—Preposició.						
1.	—Consonant.							

RATAPLAM.

CAPELLÀ PRE-HISTÓRICH.

CONVERSA.

—Bon dia, senyó Baldiri .. ¿Qué se li ofería?
—¿Que 'm farà portar un vuyté de vi d' Alella?
—Sí, senyor, desseguida ¿Ahont viu ara?
—Al carrer y número que ja li he dit.

SUTERO FUROR Y C.^a

GEROGLÍFICH.

LA
1/4 : MA
T
16
MAN
I

JOSEPH ABRIL.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 28.